

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Štěpána Výborného a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. M.**, zast. JUDr. Pavlem Roubalem, advokátem se sídlem Otýlie Beníškové 1664/14, Plzeň, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2023, č. j. 38526/23/5300-21441-712906, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 1. 2025, č. j. 57 Af 3/2024-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci**

[1] Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“) po provedené daňové kontrole dodatečnými platebními výměry ze dne 21. 11. 2022, č. j. 1911709/22/2302-50522-400895, č. j. 1911763/22/2302-50522-400895 a č. j. 1918868/22/2302-50522-400895, doměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden, duben a srpen 2017 v celkové výši 336 347 Kč včetně penále. Žalobce podle správce daně neprokázal, že zdanitelná plnění přijal od deklarovaných dodavatelů, tj. společností Savstav s.r.o. (dále jen „Savstav“) a Catanato s.r.o. (dále jen „Catanato“), a ze spisového materiálu nevyplývá, že by plnění dodala jiná konkrétní či blíže neidentifikovaná osoba v postavení plátce DPH. V případě plnění přijatých od společnosti WA LINE s.r.o. (dále jen „WA LINE“) správce daně detekoval podvod na DPH, o kterém žalobce měl a mohl vědět.

[2] Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a dodatečné platební výměry potvrdil. Žalovaný shledal, že žalobce neprokázal přijetí sporných

zdanitelných plnění ani od společnosti WA LINE. Ve zbytku se se závěry správce daně ztotožnil a neseznal jiného konkrétního či neidentifikovaného dodavatele v postavení plátce DPH.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) nyní napadeným rozsudkem.

[4] Krajský soud konstatoval, že pro běh lhůty pro stanovení daně nebylo relevantní, zda dodatečné platební výměry byly zákonné, oproti skutečnosti, že žalobci byly v zákonné lhůtě doručeny. Žalobce netvrdil, že by správce daně vydal dodatečné platební výměry účelově jen proto, aby prodloužil lhůtu pro stanovení daně. Krajský soud se nezabýval tím, zda správce daně svým postupem porušil § 88 odst. 2 daňového řádu, protože žalobce v žalobě netvrdil, jak se jím tvrzená procesní vada promítla do nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Dodal, že i kdyby byl žalobce zbaven práva vyplývajícího z § 88 daňového řádu, nezpůsobilo to nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce mohl všechna svá práva uplatnit v odvolacím řízení.

[5] K přijetí plnění od společnosti Sastav krajský soud uvedl, že jednou z podmínek vzniku nároku na odpočet DPH je přijetí zdanitelného plnění od dodavatele s postavením plátce DPH. Přijetí plnění od společnosti Savstav neprokázaly listinné důkazy, neboť jejich pravost popřel jednatel této společnosti a jejich věrohodnost správce daně řádně zpochybnil. Žalobce tak neprokázal, že sporné plnění přijal od společnosti Sastav a ze spisového materiálu nevyplývalo, že by jej přijal od jiného plátce DPH.

[6] Krajský soud se shodně ztotožnil se závěry žalovaného ohledně dodání zboží od společnosti Catanato. K jistotě, že zboží dodala osoba v postavení plátce DPH, krajský soud uvedl, že předmět plnění se na jednotlivých daňových dokladech liší (5 druhů forem či automobilových dílů) a není vyloučeno, že tyto formy či náhradní díly mohly být poptávány od více dodavatelů. Je-li aplikována kategorie neznámého, neidentifikovaného dodavatele, nelze v žádném případě vycházet bez dalšího z toho, že zboží dodal daňovému subjektu jediný dodavatel. Krajský soud nepřisvědčil námitce, že daňové orgány měly přihlídnout k dalším dvanácti po sobě jdoucím měsíčním zdaňovacím obdobím.

[7] Žalovaný podle krajského soudu rovněž podrobně, srozumitelně a přezkoumatelně odůvodnil závěr o existenci vážných a důvodných pochybností o přijetí plnění od společnosti WA LINE. Ani v tomto případě ze spisového materiálu nevyplýval žádný jiný skutečný dodavatel zboží, který by byl plátcem DPH. I kdyby plnění uskutečnil jeden dodavatel, není prokázáno, že byl v rozhodném zdaňovacím období plátcem DPH. Odlišné posouzení skutkového stavu žalovaným neshledal krajský soud nezákonným ani překvapivým.

II. Podání účastníků řízení

[8] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

pokračování

[9] Stěžovatel setrvává na žalobní námitce, že uplynula zákonná lhůta pro stanovení daně. Podle stěžovatele nedošlo a nemohlo dojít k prodloužení lhůty pro stanovení daně, protože mu nebyl před stanovením daně dodatečnými platebními výměry doručen dosavadní výsledek kontrolního zjištění, ani mu nebyla stanovena přiměřená lhůta k uplatnění jeho zákonných práv. Výklad krajského soudu je nepřiměřený a nepřipustně formalistický.

[10] Stěžovatel má za to, že prokázal nárok na odpočet DPH z plnění od sporných dodavatelů. Krajský soud chybně shledal, že pro vznik pochybností správce daně o plnění dodaném společností Savstav postačovalo pouhé tvrzení tohoto dodavatele, že plnění neposkytl. Stěžovatel příslušnými listinami a přiznáním plnění na výstupu prokázal obdržení plnění. Plnění od společnosti Catanato nemohlo být dodáno různými dodavateli, jak tvrdí krajský soud. Ve vztahu k plnění od společnosti WA LINE stěžovatel uvádí, že mu v žádném případě nelze klást za vinu, že osoba se jménem Stefan Mitric, zapsaná jako jednatel společnosti WA LINE, neexistuje. Jen těžko lze také po stěžovateli spravedlivě požadovat, aby se blíže zabýval tím, zda cizí jazyk, který nezná, odpovídá bulharštině nebo rumunštině. Osoba, s níž jednal, byla skutečně osobou oprávněnou zastupovat společnost WA LINE. Stěžovatel trvá na tom, že nebyl účasten podvodu na DPH.

[11] Podle stěžovatele krajský soud v případě dodání zboží od společnosti Catanato na věc nesprávně aplikoval rozsudek *Kemwater*, protože dodavatel zjevně musel mít postavení plátce DPH. Stěžovateli byla poskytnuta zdanitelná plnění významně převyšující zákonný limit pro plátcovství DPH za dvanáct po sobě jdoucích kalendářních měsíců.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti k uplynutí lhůty pro stanovení daně uvedl, že stěžovatelova argumentace nepředstavuje kvalifikovanou polemiku se závěry krajského soudu. Krajský soud se náležitě vypořádal s tvrzeným porušením § 88 odst. 2 daňového řádu. K prokázání nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění se žalovaný ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku. K dodání zboží od společnosti Savstav žalovaný konstatuje, že pakliže ztratil daňový doklad svoji důkazní sílu, nemohou mít důkazní sílu k unesení důkazního břemene ani listiny, které z tohoto daňového dokladu vyplývají. Ke zdanitelným plněním od společnosti Catanato žalovaný uvádí, že byla velmi odlišná. Krajský soud hodnotil situaci v celkovém kontextu a řádně zvažoval, zda osoba dodavatele mohla mít postavení plátce DPH. Rovněž ohledně zdanitelných plnění od společnosti WA LINE byla identifikována řada skutečností, v důsledku kterých správce daně dospěl k závěru o neunesení důkazního břemene stěžovatelem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil kasační námitku uplynutí lhůty pro stanovení daně. Stěžovatel nesporně rozhodně skutečnosti pro určení lhůty pro stanovení daně, domnívá se však, že nedošlo k prodloužení lhůty podle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu, protože mu nebyl před stanovením daně dodatečnými platebními výměry doručen výsledek kontrolního zjištění, ani mu nebyla stanovena přiměřená lhůta k uplatnění jeho práv.

[16] Krajský soud k totožné žalobní argumentaci přiléhavě uvedl, že stěžovatel nesporně doručení dodatečných platebních výměrů, jimiž došlo k prodloužení lhůty ke stanovení daně, avšak tvrdí existenci procesní vady předcházející jejich vydání. Krajský soud za této situace správně vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž i oznámení vadného rozhodnutí v zásadě prodlužuje lhůtu pro stanovení daně (kromě krajským soudem citovaných rozsudků viz např. rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2018, č. j. 2 Afs 239/2017-29). V naposledy citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že tento závěr platí *„jen za předpokladu, že oznamované rozhodnutí [...] není úkonem toliko formálním, jehož jediným (nebo jen převažujícím) účelem je dosažení prodloužení lhůty pro stanovení daně.“* Stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti netvrdí, že by vydání dodatečných platebních výměrů bylo ryze účelové, nýbrž setrvává na nezákonnosti jejich vydání toliko v důsledku procesní vady spočívající v nezaslání výsledků kontrolního zjištění a nestanovení přiměřené lhůty k uplatnění jeho práv podle § 88 daňového řádu. V uvedeném postupu ovšem nelze samo o sobě spatřovat libovůli správce daně a jeho účelové jednání. Nic nenapovídá tomu, že by k vydání dodatečných platebních výměrů správce daně přistoupil pouze z důvodu prodloužení lhůty k doměření daně.

[17] Stěžovatel považuje jím artikulovaná pochybení správce daně za neodstranitelnou vadu řízení, s čímž se ovšem Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že v odvolacím řízení je možné zhojit vadu neprojednání zprávy o daňové kontrole (viz např. rozsudek ze dne 20. 9. 2012, č. j. 7 Afs 20/2012-41), což lze přiměřeně vztáhnout i na případná pochybení při sdělení dosavadních kontrolních zjištění dle § 88 daňového řádu. Stěžovatel, domníval-li se, že nemohl řádně reagovat na kontrolní zjištění, se mohl vyjádřit ke kontrolním závěrům v odvolacím řízení, v němž mohl také přednášet nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy. Žalovaný v průběhu odvolacího řízení poskytl stěžovateli prostor pro realizaci jeho práva vyjádřit se k doplněným a nově zjištěným skutečnostem, čehož využil. Krajský soud proto důvodně konstatoval, že stěžovateli nebylo upřeno právo vyjádřit se ke skutkovým zjištěním daňových orgánů a k jejich hodnocení, ani právo navrhopat doplnění dokazování. Tento závěr krajského soudu není nepřipustně formalistický, nýbrž správně reflektuje, že stěžovatelem tvrzená vada neměla vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Stěžovatel navíc v kasační stížnosti nereaguje na skutečnost, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl (bod [60]), že mu byla v souladu s § 88 odst. 4 daňového řádu dána možnost vyjádřit se k výsledku kontrolního zjištění s tím, že lhůta k vyjádření započala běžet datem odepření jejího doručení, o čemž byla stěžovatelova zástupkyně poučena. Tyto závěry stěžovatel nikterak v kasační stížnosti nezpochybňuje, a i proto Nejvyšší správní soud nemohl tuto námitku shledat důvodnou.

pokračování

[18] Ve druhé stížnostní námitce stěžovatel tvrdí, že prokázal nárok na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění.

[19] K přijetí plnění od společnosti Savstav stěžovatel namítá, že pro vznik pochybností správce daně o dodání plnění nepostačovalo pouhé tvrzení dodavatele, že plnění neposkytnul. Podle ustálené judikatury musí správce daně prokázat, že o souladu případu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (viz za všechny rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 Afs 138/2018-52). Nejvyšší správní soud však souhlasí s krajským soudem, že v dané věci konkrétní skutková zjištění ve svém souhrnu zakládala důvodnou pochybnost o přijetí deklarovaného plnění. Daňové orgány zohlednily, že společnost Savstav nevykázala plnění ve svém kontrolním hlášení. Jednatel této společnosti dále vyloučil, že by společnost Savstav stěžovateli cokoliv dodávala či s ním jednal, popřel pravost svého podpisu na daňovém dokladu a příjmovém pokladním dokladu, uvedl, že tyto doklady jsou zpracovány v jiném softwaru než společnost Savstav používá, dodal, že na dokladech absentuje razítko, které používal, a že v lednu 2017 zahajoval prodej společnosti a žádnou činnost nevyvíjel. Daňové orgány rovněž zohlednily, že nebylo možno ověřit dopravu plnění, neboť společnost Savstav, která měla dopravu zajišťovat, nedisponovala žádným vozidlem schopným přepravy tak velkého množství palet. Z uvedeného vyplývá, že daňové orgány své závěry nezaložily pouze na subjektivním tvrzení společnosti Savstav a jejího jednatele, ale na základě souhrnu zjištěných skutečností, které objektivně vylučovaly dodání zboží tak, jak tvrdil stěžovatel. Hodnocení důkazů ze strany krajského soudu a žalovaného nenese známky nepřipustného formalismu či libovůle. Za této situace přešlo důkazní břemeno na stěžovatele a bylo na něm, aby prokázal přijetí plnění od deklarovaného dodavatele. Krajský soud přitom správně uvedl, že toto důkazní břemeno nemohl stěžovatel unést odkazem na listiny, jejichž pravost jednatel společnosti Savstav popřel a jejichž věrohodnost správce daně řádně zpochybnil. Některé z listin mohly prokazovat dodání zboží, nikoli však dodání deklarovaným dodavatelem. Stěžovatel nebyl zbaven možnosti předložit další listiny, které by prokázaly dodání plnění dle jeho tvrzení, nemohl však opakovaně odkazovat k listinám, jejichž pravost byla zpochybněna. Setrval-li na svých opakovaně vyřčených tvrzeních, krajský soud a žalovaný důvodně konstatovali, že předloženými důkazy nezvrátil důvodné pochybnosti správce daně.

[20] Pochybnosti správce daně týkající se dodání zboží od společnosti Catanato krajský soud shrnul v bodu 52. napadeného rozsudku a stěžovatel s nimi nikterak věcně nepolemizuje. V kasační stížnosti pouze namítá, že plnění bylo a mohlo být poskytnuto pouze jednou osobou, přičemž tato osoba musela mít postavení plátce DPH. Nejvyšší správní soud ovšem souhlasí s krajským soudem, že okolnosti posuzovaného případu neumožňovaly učinit závěr, že by dodavatel deklarovaného plnění byl plátcem DPH.

[21] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 23. 3. 2022, č. j. 1 Afs 334/2017-208, č. 4336/2022 Sb. NSS, ve věci Kemwater ProChemie, v návaznosti na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20, věc Kemwater ProChemie, uvedl, že postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako osoby povinné k dani je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH. Za určitých podmínek nicméně nemusí být tento dodavatel jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce

DPH nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží osobu uplatňující nárok na odpočet DPH. Výjimkou je situace, kdy údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet DPH splněna, má k dispozici správce daně (odst. [21] citovaného rozsudku rozšířeného senátu). Podstata rozsudku Soudního dvora a navazujícího rozsudku rozšířeného senátu ve věci *Kemwater* tedy spočívá v tom, že dodavatel zboží či poskytovatel služeb nemusí být vždy konkrétně označen, pokud daňový subjekt prokáže nebo jinak ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce DPH nutně měl.

[22] Krajský soud se takto správně zabýval otázkou, zda ze skutkových okolností posuzované věci bylo možné s jistotou dovodit, že skutečným dodavatelem deklarovaného plnění mohla být jiná (blíže neurčená) osoba, která by byla plátcem DPH. Stěžovatel ovšem nic takového neprokázal (v žalobě setrval na tom, že skutečnými dodavateli tvrzeného plnění byl deklarovaný dodavatel) a ze skutkových okolností, které vyšly v daňovém řízení najevo, nebylo možné takového jediného neznámého dodavatele (plátce DPH) určit. Krajský soud ve shodě se žalovaným stěžovatelem důvodně vysvětlil, že dodávané plnění bylo dělitelné a typově odlišné (formy, automobilové díly, vstřikovací stroj či řezivo), bylo vykázáno na 22 daňových dokladech a ani jedno z plnění nepřesahovalo částku 1 000 000 Kč. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné s dostatečnou jistotou dovodit, jaký počet dodavatelů plnění dodal. Tím méně lze s dostatečnou jistotou potvrdit, zda tento dodavatel či dodavatelé zdanitelných plnění museli být v postavení plátců DPH (viz shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2023, č. j. 4 Afs 218/2022-36, nebo ze dne 29. 1. 2024, č. j. 7 Afs 296/2022-53). Za této situace ob stojí závěr krajského soudu a žalovaného, že zboží mohlo být stěžovateli dodáno více dodavateli, resp. že byly-li dodávány jednotlivé věci, je zřejmé, že je mohli dodat různí dodavatelé. Stěžovatel svými obecnými tvrzeními neprokázal konkrétního dodavatele zdanitelných plnění ani dostatečně nedoložil, že dodavatel či dodavatelé (byť i neztotožnění) museli mít postavení plátců DPH. Vyslovené úvahy nejsou hypotetické, nýbrž logicky odpovídají jednotlivým skutkovým zjištěním a charakteru a dělitelnosti dodávaného zboží. Důkazní břemeno, že šlo o dodavatele, který měl (musel mít) postavení plátce DPH, byť šlo o jiného dodavatele než deklarovaného na daňovém dokladu, tížilo stěžovatele. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem potvrzuje, že toto důkazní břemeno stěžovatel neunesl.

[23] Nejvyšší správní soud přisvědčuje také závěrům krajského soudu k přijetí plnění od deklarovaného dodavatele WA LINE. V tomto případě stěžovatel namítá, že nelze usuzovat jakékoliv závěry v jeho neprospěch z toho, že Stefan Mitric, který byl zapsán jako jednatel společnosti WA LINE, neexistuje, a že nemohl rozlišit, že jeho obchodní partner je bulharské či rumunské národnosti. V těchto námitkách ovšem stěžovatel pomíjí, že daňovými orgány byla identifikována řada skutečností, které vyvolaly důvodné pochybnosti o uskutečnění zdanitelných plnění (viz přehled v bodu 69. napadeného rozsudku). Stěžovatel v kasační stížnosti nevyvrací stěžejní zjištění žalovaného, že společnost WA LINE nevykázala ve svém kontrolním hlášení ani daňovém přiznání uskutečnění plnění pro stěžovatele, že tato společnost neměla skutečné sídlo, nezveřejňovala účetní závěrky, nijak se neprezentovala na internetu a jejím jednatelem byla osoba rumunské národnosti, která byla do pozice jednatele dosazena jednostranně

pokračování

bývalým jednatelem WA LINE. Stěžovatel navíc se společností WA LINE neuzavřel smlouvu a objednávky ani daňové doklady neobsahovaly specifikaci produktů či odkaz na technickou dokumentaci a vznikly pochybnosti o dopravě zboží. Stěžovatel nikterak nevyvrací ani významné tvrzení žalovaného, že mnohá zjištění nasvědčují tomu, že si zboží vyrobil sám (bod [53] žalobou napadeného rozhodnutí). Za této situace stěžovatelova kusá polemika se dvěma dílčími důvody, pro které žalovaný zpochybnil dodání zboží od společnosti WA LINE, nemůže založit nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, který se ztotožnil se závěry daňových orgánů. Stěžovatelem namítané skutečnosti byly pouze jedněmi z několika, na základě kterých daňové orgány dovodily, že byly zjištěny vážné a důvodné pochybnosti, že zboží dodal deklarovaný dodavatel WA LINE. Přisvědčil-li by Nejvyšší správní soud důvodnosti těchto námitek, nic by to nezměnilo na závěru, že stěžovatel neprokázal přijetí sporného plnění od společnosti WA LINE. Jejich podrobné vypořádání proto považuje za nadbytečné.

[24] V další argumentaci stěžovatel pouze obecně tvrdí, že spis vedený správcem daně a žalovaným ve vztahu ke zdaňovacímu období srpen 2017 obsahuje tvrzení a důkazy, kterými je prokázáno splnění formálních i hmotněprávních podmínek pro odpočet daně, a že došlo na straně žalovaného k nepřipustné dezinterpretaci tvrzení a důkazů založených ve spisu. Na takto obecně formulované námitky Nejvyšší správní soud stejně obecně odpovídá, že byly zjištěny vážné a důvodné pochybnosti, že stěžovateli zboží dodal deklarovaný dodavatel WA LINE, které v napadeném rozsudku náležitě shrnul krajský soud. Hodnocení jednotlivých důkazů je založeno na racionálním základě a nelze v něm seznat jakoukoli libovůli.

[25] Trvá-li stěžovatel na tom, že nebyl účasten podvodu na DPH, konstatuje Nejvyšší správní soud, že žalovaný odepřel stěžovateli nárok na odpočet daně ze zdanitelných plnění přijatých od společnosti WA LINE z důvodu nesplnění hmotněprávních podmínek pro odpočet daně. Žalovaný netvrdil, že se stěžovatel účastnil podvodu na dani.

[26] Nejvyšší správní soud konečně nemůže přisvědčit stěžovatelovu stručnému tvrzení, že „*nepředvídatelná změna názoru orgánů finančních správy, jak k ní došlo v tomto případě je z pohledu stěžovatele nepřipustná*“. Krajský soud k obdobné žalobní námitce správně uvedl, že žalovaný byl oprávněn skutkový stav posoudit odlišně od správce daně, že doplnění dokazování v odvolacím řízení nelze považovat za nepřipustné a že stěžovatel byl o změně náhledu žalovaného na přijetí plnění od společnosti WA LINE informován v seznámení ze dne 23. 10. 2023. Na tyto příléhavé a odůvodněné závěry krajského soudu stěžovatel v kasační argumentaci nikterak nereaguje, a proto na ně Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce jako stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu

však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu